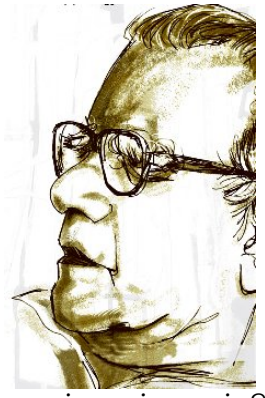

பூத்தகத்தை திறந்த உடனயேே சில வார்த்தகைள் மறுபடியும் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இந்த மறுபடியும் என்ற வார்த்தை இப்போது இந்த பூத்தகத்தை திறந்த உடனயேே என்ற சந்தர்ப்பத்தில் அல்ல. அப்படியும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அது இப்போது படிக்கத் தொடங்கியவர்களுக்கு. இதன் முதல் பக்கத்தின் முதல் கட்டுரையிலயேே நான் எழுதத்தொடங்கிய 1960-ல் சொன்ன சில கருத்துக்களைத் திரும்ப நினவு படுத்தித்தான் தொடங்குகிறனே். வறேு யாருக்கும், இந்தியாவில் உள்ள எந்த மொழி பசேும் மக்களுக்கும், நம் தமிழ் மக்களுக்கு சொல்லவணே்டியிரும்பது போல, ஓரே விஷயத்தைப் பன்னிப் பன்னி சொல்ல வணே்டியிருக்கிறதா என்று தரியிவல்லை. பல விஷயங்களில், பல வாழ்க்கை அம்சங்களில். எனக்கு வயது எண்பது தாண்டியாகிவிட்டது. என் ஏழு வயதிலிருந்தோ அல்லது இன்னும் தாராளமாக பத்து வயதிலிருந்து என்று வதை்துக்கொள்ளலாம, சரி பத்து வயதிலிருந்து என்னசை் சுற்றியுள்ள உலகை, மக்களை வாழ்க்கையை ஓரு வாறாக விவரம் அறிந்து பார்த்ததை நினைவில் கொண்டிருப்பனே் என்று கொள்ளலாமா? ஓரளவுக்கு நான் அப்போது வாழ்ந்த ஓரு சிறிய 'டவுன்' மக்களையும், அவர்கள் வாழ்க்கையையும், ஊரையும் மக்கள் மனப் போக்கையும் பற்றி என் நினைவில் பதிந்தவற்றை இப்போது நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தால், இப்போது அது ஓவ்வொன்றும் படிப்படியாகச் சீ ரழிந்து கொண்டு தான் வந்துள்ளது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தரிெகிறது.

மூன்னைவிட படித்தவர்கள் அதிகம், வசதிகள் அதிகம். பண வரூவாயும் அதிகம். ஆனால் கலாசாரம், நாகரீ கம், மக்கள் பண்பு எல்லாமே சீ ரழிந்து வருகிறது. ஆச்சரியமாக இருக்கும். இடுப்பில் ஓரு கோவணம், தலையில் ஓரு துண்டு சுற்றியிருக்கும் இபபடி ஓரு ஏழ்மையைப் பார்த்திருக்கிறனே். அதிசயமாக அல்ல. சாதாரணமாக. அவனிடம் காணப்பட்ட பண்பு தன் ஏழ்மையிலும் பொது வாழ்வகை் கடெுக்கும் எதையும் தான் சயெ்யக்கூடாது என்ற கூணம் அவனிடம் இயல்பாகப் படிந்த ஒன்று. இன்று பல பத்தாயிரம் கோடி சொத்தும் நாட்டையே மாற்றி அமகை்கும் அரசியல் அதிகாரம் கொண்டவர்களுக்கு மக்களைப் பற்றிய அந்த அக்கறை இல்லை. தன் சமூகம் சீ ரழிவதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. தனக்கு அதிகாரமும், சலெ்வமும் கிடகை்குமானால், தன் சமூகத்தை பலியாக்குவது பற்றி அந்தத் தலைவனுக்கு, பிரமுகனுக்கு கவலை இல்லை. இது படிப்படியாக சீ ரழிந்த சரித்திரம். இவர்கள் கொள்ளகை்காரர்களாக, சமூக விரோதிகளாக அல்ல, வாழ்க்கையில் வறெ்றி பறெ்றவர்களாக, சாமர்த்திய சாலிகளாக, தலைவர்களாக, சரித்திரம் படைப்பவர்களாக, போற்றப் படுகிறார்கள். நாம் வாழும் இடமும், சுற்றுச் சூழலும், எந்த வசதியும் அற்ற

அன்றயை ஏழை கிராமத்தின் சூத்தத்தை ஆரோக்கியத்தை அறவே இழந்தூ காணப்படூகின்றன. இவை இன்னம் சீ ரழிந்தூ கொண்டூ தான் இரூக்கின்றன. இதூ நம் வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களையூம் பாதித்தூவரூம் ஒன்றூ. இதை் பற்றிய பிரக்ஞை யாரூக்கூம் இல்லை. இதூ பற்றிக் கவலைப்படூபவர் ஓரூ சிலர் சொன்னால் அதூ பற்றி யாரூக்கூம் கவலை இல்லை. “அதூ சரிங்க. அதூக்கூ இப்போ என்ன சயெ்யச் சொல்றீ க. இன்னிக்கூ நதே்தூலரெ்ந்தூ நடக்கற சமாசாரமா இதூ. காலம் மாறிக்கிடக்கூ. அதூ தரியாம நீ ங்க என்னமோ கதை பேசீ ட்டிரூக்கிஹ” என்றூ பதில் வந்தூ விடூம்.

இதூ கண்ணூக்கூத் தரிகிற சாதாரண லௌகீ க சமாசாரம். இதூ சரி, இதூ தப்பூ, இதூ நல்லதூ, இதூ கெட்டதூ என்றூ கூறளூமோ அதன் எந்த உரையூமோ படிக்காமலயேே ஓரூ சாதாரண கிராமத்தானூக்கூ தரிகிற விஷயம். உரை எழூதூகிறவர்களே கண்டூக்காமல் தம் காரியத்தில் மூனைந்திரூக்கிற காலம் இதூ. அப்படியிரூக்கூம் ஓரூ காலத்தில், நான் 1960லிரூந்தூ சொல்லி வரூம் ஓரூ சில அடிப்படையான விஷயங்கள், உள்ளூணர்வினால் மாத்திரம் தரிந்தூ கொள்ள வணே்டிய விஷயங்கள், எப்படி சாதாரண, அன்றாட வாழ்வில் உழலூம் மக்களூக்கூ பூரிய வகைக் மூடியூம்? வாழ்க்கையின் வசதியோ வசதியின்மையோ மாத்திரமல்ல, தர்மங்களூம் மாறிவிட்டன. வாழ்க்கையின் நோக்கங்கள் மாற, அதற்கறே்ப தர்மங்களூம் மாறிவிட்டன.

நமக்கூ சினிமா என்ற ஒன்றூ தோன்றியதிலிரூந்தூ அதூ நமக்கூ பூரியாத, அன்னியப்பட்ட ஒன்றாகவே இரூந்தூ வந்தூள்ளதூ. நாடகம் என்ற பயெரில் நம்மிடையே வளர்ந்தூவந்த ஒன்றை பூகபை்படம் பிடித்தூ சினிமா என்றூ சொல்லி வந்திரூக்கிறோம். சினிமா என்ற தொழில் நூட்பத்தில் பிறந்த கலையை நாம் தொழில் நூட்பமாகவூம் உள்வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. கலையாகவூம் அதை வளர்க்கவில்லை. பாரம்பரிய கலையாக இரூந்தூ வந்த இசை நாடகத்ததை் தான் நாம் ஆரம்ப காலத்தில் நாடகமாகவூம் பின்னை அதையே சலனப்படமாக்கி சினிமாவாகவூம் சூமார் 70 – 80 வரூடங்களாக பேறற்றிக்கொண்டாடி வரூகிறோம். தொடக்க காலத்தில் மடேையில் பாடி, ஆடியதையே இன்றூம் சயெ்தூ வரூகிறோம். அன்றூ நாடகத்தில் பாடியதகை் கடே்க, பூகழ் பறெ்ற சங்கீ த கலஞைர்கள் கொட்டககை்கூ வந்தார்கள். ஆனால் இன்றயை சினிமாவின் வடிவமூம் அதில் நம் பார்வையூம் சினிமா என்ற பூதிய கலவைடிவத்தின் பயெரூக்கூ தகூதி அறவே அற்ற பேதிலூம், மூனனர் இரூந்த ஆட்டமூம் பாட்டமூம் இன்றூம் தொடர்ந்தாலூம் அந்த ஆட்டம் இடயைில் நாற்பதூகளில் எந்த பொரூட்காட்சியிலூம் திரூட்டூத்தனமாக இடம் பறெ்றூ வந்த ரிகார்ட் டான்ஸ் என்ற அலங்கோலமாக சீ ரழிந்தூ விட்டதூ. பாட்டூம் ரூக்கூமிணி, ரூக்கூமிணி.....யாக சீ ரழிந்தூ இரூக்கிறதூ. இதூ மணி ரத்தினத்தின் பார்வையிலயேே. சிம்பூவின், சங்கரின் பார்வையிலதூ என்னவாகூம்?

ஓரூ ஆரம்ப சுரத்தனத்தில், நண்பர்களின் உதவியில் சரே்க்கப்பட்ட மூதலீ ட்டில் (ரூ 80,000 என்றூ சொல்லப்பட்டதூ) ஜயெகாந்தன் உன்னபை் போல் ஓரூவன் வளெிவந்ததூ. பூழூதியில் பூரண்டவனை இழூத்தூ வந்தூ கூளிப்பாட்டி, ஓரூ நல்ல தூண்டை இடூப்பில் கட்டியதூ போன்ற காரியம் 1964-ல் நிகழ்ந்ததூ இதூ. ஆனால் “எந்த கொம்பனூக்கூம் நான் பணிந்தூ போகவணே்டியதில்லை” என்றோ என்னவோ இதூ போன்ற நிஜமான

அந்தக் காலத்திய ஆரம்ப சுரத்தனம் அதிக காலம் நீடிக்கவில்லை. அந்த ஆரம்ப எளிமை கதையின் எளிமை, படமெடுக்கப்பட்ட எளிமை பின்னர் கவிடப்பட்டது. சுற்றியிருந்த சினிமா தொழில்காரர்களின் எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கமுடியவில்லை. காரணம் தமக்கு பழக்கப்பட்டது, தமக்கு பழகு தருவது, பணம் அள்ளிக் கொட்டும் ஒன்று ஒரு பாதிய பாதையை, தனக்கு கவைராத பாதையை அது ஏற்காது. அம்பானியின் தொழிற்சாலைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு எளிய படெட்டிக்கடை இருப்பது சாத்தியமில்லை. அதனால் எந்த பாதிப்பும் இல்லை யனென்றாலும். வெகு சுலபமாக, ஒரு ஓரப் பூன் சிரிப்பூடன், “ஆமாய்யா, பணம் சம்பாதிக்க இல்லாமே வெறெ என்னத்துக்கூய்யா? பணம் சம்பாதிக்கிறது என்ன தப்பா?” என்று ஒரு களேவி எதிராளியை விழுத்தாட்டி விட்டது போல நம் மலேவீ சப்படும். ஒரு ஹோட்டல் ரூமில் உடகார்ந்து என்னென்ன மசாலா, யாருடயை மசாலா சதேதா வசூல் அந்தாலமே வந்து கொட்டும்லமே” என்று சொல்லி சயெய்யப்படும் ஒரு மசாலா படத்தை, அரஜணெப்பினா பேய் டான்ஸ் ஷூட்டிங் மூடித்து விட்டு வந்தால், அந்த மூதல் வார 100கோடி வசூலுக்கு கூவம் கரயைில் கூடிசை போட்டிருக்கும் ஜனங்களை அவர்கள் ரசனிக்கு தீனி போட்டு மயக்கி வசூலிப்பது கலை பண்ணுவதும் இல்லை. பணம் சம்பாதிபபதும் இல்லை. இந்த வித்தியாசத்தை பூரிய வபைப்பது, பணம் பண்றது பாபமாய்யா, மக்களை சந்தோஷப்படுத்துவது தப்பா, பின்னமே என்னத்துக்கு படம் எடுக்கறது என்று கடேக்கும் கலாசாரம் ஒரு அசிங்கமான, ஆபாசமான தார்மீ கம் அற்ற கலாசாரம். இது இப்போதயை அலங்கோலம். இது படிப்படியாக சீ ரழிந்த கதை.

அதற்கு மூன்னாலயேநம் சினிமா வசனங்களின் ஆக்கிரமிப்பில் அடிமபை் படட்டுக்கிடந்தது. அந்த அலங்கார ஆவசே வசனங்களுக்கு நம்மை பழக்கியது இளங்கோவனின் வசனங்கள். காட்சி பூர்வமான வடிவம் என்பதை நாம் என்று மமே பூரிந்து கொண்டதில்லை. இன்று வரை. சினிமாவின் காட்சி அனுபவம் என்பது ஓடும் ரயிலின் மலேல் சயைான் சயைான் என்று கூத்தாடுவதில்லை. ஒரு ரோடு பூராவும் சாயம் பூசி, கோலம் போட்டு, லாரிகளை அசிங்கமாக அலங்கரித்து ஊர்வலம் ஆட்ட பாட்டத்தோடு வருவதில்லை. “அண்டங் காக்கா கொண்டகை்காரி, அச்சு வலெ்லம் தொண்டகை்காரி” என்று பாடி ஆடுவது, சங்கீ தமும் இல்லை. நடனமும் இல்லை. இது அன்றயை ரகெ்கார்ட் டான்ஸின் இன்றயை பதிப்பு தான்.

கலை, சினிமா, உணர்ச்சிப் பெருக்கு, வறெ்றிப் படம், கலபை்படம் என்பதற்கலெ்லாம் நாம் மிகமிக அபத்தமான, அரூவரூப்பு மிகுந்த அர்த்தங்களகை் கொண்டிருக்கிறோம். அசிங்கமான அலங்காரம், இரசை்சலிடும் பாட்டு, அரூவரூப்பான ஆட்டம், அர்த்தமும், வாழ்க்கைக்கு எந்த சம்பந்தமுமற்ற கதை நமக்கு சந்தோஷமளிக்கச் சயெய்யப்பட்டு விட்டன,அவற்றிற்கு களெரவம், சலெ்வாக்கு தரப்பட்டு விட்டன. அரசியல் அதிக்காரம், சமூக அந்தஸ்து இவற்றின் மீ தே கட்டமகை்கப்பட்டு வருகிறது. கவேலமாகக் கருதப்பட்ட, பின்னிரவு நரேத்தில் தலயைில் தூண்டபை் போட்டுக்கொண்டு, திருட்டுத் தனமாகப் பார்க்கப்பட்ட ரிகார்ட் டான்ஸ் இன்று அனகேமாக எல்லாத் தொலகை்காட்சிகளிலும் இன்றியமயைாத எல்லோராலும் விரும்பிப் பார்க்கப்படும் நடனமாகி விட்டது. அதற்கு சிறுவர்கள் பயிற்றுவிக்கப் படுகிறார்கள். அவற்றிற்கு பரிசு வழங்க, பாராட்ட நீ திபதிகளும் மடேயைில் அமர்ந்து விமர்சனம் சயெ்கிறார்கள். பூகழ்கிறார்கள். ரிகார்ட் டான்ஸ் இன்று எல்லொரும் விரும்பி பயிலும் கலயைாகிவிட்டது.

இதான் சமூகம் மாழுதாம், அதிலாம் அதிகாரத்தின், சலெவத்தின், சமூகமதிப்பில்மறேதட்பில் இராப்பவரகளாம் கொண்டாடாம் விராம்பி வரவறேகாம் ஒன்றாகிவிட்டதான். இந்த சூழலாகக்கான சமூக மதிப்பாகளாகக்கான கிட்டத்தட்ட இரண்டான தலமைறை காலம் நாம் பழகக்கப்பட்டான் விட்டோம் அதை ரசிகக்கப் பழகக்கப் பட்டான் விட்டோம். தப்பான். அததை் தான் ரசிகக்கப் பழகக்கப் படாதத்தப்பட்பிராகக்கிறொம். மாயா ஜாலக் காட்சிகளோ, அல்லதான் அராவராப்பான் மிகாந்த பாட்டாம், டான்ஸாம் கூத்தாட்டமாம் கொண்டதோ, வளெியான மாதல் வாரத்தில் 100 கோடி வசூல் ஆகிவிட்டால் அதாவே எல்லாராம் அடயை வணேட்டிய லக்ஷியமாகிறதான். இதான் ஹிந்தி பட உலகில் நடப்பதான். ஆனால் அதே ஹிந்தி பட உலகில் ஓரான் ஷாம் பனெிகல், வாழ மாடிகிறதான். அவராக்காம் ஓரான் இடம் உண்டான். அந்த இடம் தன்னதான், இதான் இந்த சமூகத்திற்கான தரப்பட வணேடாம் என்றான் மானநை்தான் தர மாடிகிற இடம். மற்ற வணிக சூழலின் ஆக்கிரமத்திற்கான அப்பால் உள்ள, வாழ் உரிமை பறெ்றாவிட்ட ஓரான் இடம் அதான். அதான் உண்மையாம், நரே்மையாம், கலையாம் நிறநை்த இடம் நமதான் தமிழ் சினிமா உலகில் அம்மாதிரியான இடம் உராவாவதில்லை. பாலான் மகநே்திரா தொடர்ந்தான் இயங்க மாடிவதில்லை. இப்போதான் அவர் எங்கிராக்கிறார்? அவரை நாம் எப்படி வரவறே்றோம்?

பணம் பண்ணனாம், எல்லோராக்காம் பணம் வணேடாம் தான். பிழகை்க வணேடாம் தான். ஆனால் எதகை் கொடாதத்தான், எதகை் கடொதத்தான், நாம் பணம் பண்ணாகிறோம் என்பதான் ஓரான் தார்மீ க பிரசினை மாத்திரமில்லை. கலசைார்ந்த பிரசினையாம் தான். கடந்த சனிக்கிழமை இரவான் லோக் சபா தொலகை்காட்சியில் பங்கன்வாடி என்றான் ஓரான் மராத்தி படம் பார்த்தனே். ஹிந்தி வணிக சினிமாவில், ஓரான் அப்பாவியாக, அசடாக, தட்டாத் தடாமாறி காதல் என்றான் அசடான் வழியாம் இளஞைனாக அல்லதான் மற்றவர்களை அசடான் வழியச் சயெ்யாம் அசட்டான் வடேதாரியாக, அல்லதான், ஓரான் சினிமா நக்ஷத்திரத்தகை் கல்யாணம் சயெ்தான் கொண்டான் விழிக்காம் மாமா ப்ளஸ் கணவனாக இப்படி எத்தனையோ வித பாத்திரங்களாக நடித்த, அப்ஸ்வரம் இல்லாதான், ஆபாச உணர்வான் எழாப்பாதான், இரசை்சலிடாதான் எளிய வணிகப்படங்களில் தோன்றி தானாம் மகிழ்ந்தான் பார்வயைாளரயைாம் மகிழ்வித்த அமோல் பலகேர் இயக்கிய படம். ஓரான் சாவாரசியமான் விஷயம். பூமிகா என்ற படம் ஹம்ஸா வாடகேர் என்ற அந்தக் காலத்திய மராத்தி நடிகயைின் சாய சரித்திரத்தை ஆதாரித்தான் எடாக்கப்பட்ட படம். நம் நடிகர்கள், நடிககைள், அரசியல் வாதிகள் தம் சாயசரித்திரத்தை நடந்தவாறான் எழாதக் கூடாமானால் நான் ஆவலோடான் எதிர்பார்ப்பனே். அமோல் பாலகேர் சினிமா மாத்திரமன்றி, நாடகங்களிலாம் தனக்கனெ தனியான கலஞைன் என்றான் அங்கீ கரிக்கத் தக்க இடத்தை உராவாக்கிக்கொண்ட அமோல் பலகேரின் படம் ஒன்றான், பங்கன்வாடி பார்க்கக் கிடதை்ததான்.

பங்கன் வாடி மகாராஷ்ட்ராவின் மிக வரண்ட, ஏழ்மயைில் வாடாம், எந்த வளமாமற்ற பகாதியின் ஓரான் கிராமம். கதை நடப்பதான் 1939-ல். ஓரான் மகாராஜாவின் ஆளாமகைக்கான் பட்ட கிராமம். 7வதான் படித்த ஓரான் இளஞைன் அந்த கிராமத்தாக்கான் பள்ளி ஆசிரியராக அனாப்பப்படாகிறான். அவனாடயை கிராம வாழ்க்கயைசை் சொல்கிறதான் பங்கன்வாடி. பாலவைனம் போல் ஓரான் பூண்டான் பச்சை இல்லாத வரண்ட பாழாதி படிந்த நிலம் கண்ணாக்கடெ்டாம் வரை. ஆடாமயே்தான் வாழ்க்கை நடத்தாம் கிராம வாசிகள். மண்

கூடிசகைள். மகாராஷ்ட்ரத்தின் வரண்ட பகுதிகளின் மக்கள் வாழ்க்கயை, அவர்கள் தர்மங்களை, சயெ்திப் படமே பேனேற்ற வடிவில் சொல்கிறது பங்கன் வாடி. இது பேனேற்ற தமிழ் வாழ்க்கயைசை் சித்தரித்து ஆவணமாக்கும் கதகைள், படங்கள், ஒன்று, ஒன்றே ஒன்று, 80 வருட சினிமா வரலாற்றில்? கோடம்பாக்கத்தை கிராமத்தில் பதியன் சயெ்யும் பாரதி ராஜாவசை் சொல்ல வணே்டாம். பரெிய வறெ்றிப் படம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் மகநே்திரனின் பேடா பொக்கை என்று கூத்தாட்டம் பேடும் காட்சியசை் சொல்ல வணே்டாம். அமேல் பலகேரின் பங்கன் வாடி பல சர்வதசேிய விழாக்களில் பங்கு பறெ்றுள்ளது. பரிசுகளும் பறெ்றுள்ளது. 1939 கிராமம் என்று அடயைாளம் சொல்லக்கூடிய கிராமத்தை அமேல் பலகேர் மூன்னிறுத்தியது ஏதும் ஆர்ட் டரைக்டரின் சாதனயைா அல்லது அப்படி ஒரு கிராமம் மகாராஷ்ட்ராவின் ஒரு வறண்ட மழயைற்ற பகுதியில் இன்னும் காணக் கிடகை்கும் ஒன்றா என்பது தரெியவில்லை. நான் ரூ 100/’200 கொடுத்து வயெிலில் வரிசயைில் நின்று டிக்கட் கிடதை்த பரவசத்தில் அமேல் பலகேரின் கட் அவுட்டுக்கு பாலாபிஷகேம் அவர் ரசிகர் மன்றம் சயெ்து கொண்டிருக்கும் காட்சியபை் பார்க்கும் சொர்க்க பேோக அதிர்ஷ்டம் எனக்கு இல்லை. சனிக்கிழமை இரவு 9 மணிக்கு டிவி மூன் உடகார்ந்தால் லேோக் சபா டிவி என் அறகை்கு அமேல் பலகேரகை் கொண்டு சரே்க்கிறது. கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்துக்கு மூன் தோன்றிய மூத்த குடி தமிழனிடமிருந்து இன்றுவரை ஒரு எளிய கலஞெனை தமிழ் சினிமாவில் காணமுடியவில்லை. ஒரு சினிமாவை மண் தோன்றாக் காலத்து தமிழன் தர முடிந்ததில்லை. நிறயை பாலாபிஷகேங்கள் சயெ்த மொட்டை அடித்து முடியிறக்கிய சந்தோஷங்கள். உலக நாயகர்கள் இயக்குனர் இயமயங்கள், நடிகர் திலகங்கள் தான் தமிழனுக்கு கிடபைபவை.

இதயைெல்லாம் இவர் மூன்னாலயேே சொன்னது தானே. எத்தனயைோ தடவை கடே்டுக் கடே்டுச் சலித்த விஷ்யங்கள். ஏதாவது பூதுசா இவர் சொல்கிறாரா என்ற பூகார் தமிழ் ஸ்டுடியோவில் நான் எழுதி வந்தபோது அடிக்கடி பலரிடமிருந்து கடே்டு வந்தது. வருஷத்துக்கு வருஷம் திருக்குறள் பூதிதாக எழுத முடியாது இல்லையா. பொய்யும், ஆபாசமும், அலங்கோலமும் ஆரவாரத்தோடு ஊர்வலம் வரும் வரை இததை் தான் நான் திரும்பத் திரும்ப சொல்ல வணே்டி வரும். 1960- லிருந்து சொல்லி வருகிறனே். நான் சுட்டிக் காட்டும் பொய்மயையும் அபத்த ஆரவாரமும் இன்னும் பரெிதாக வளர்ந்து வருகின்றனவே தவிர ஏதும் பாதிப்பு இருப்பதாகத் தரெியவில்லை. முதல் வார 100 கோடி வசூலில் வறெ்றிப் படங்களின் கொக்கரிப்பு தான் பலமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே மறுபடியும் மறுபடியும் அதே சில வார்த்தகை்ள் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு நான் இதயைே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல விதிக்கப்பட்டிருக்கிறனேோ, தரெியவில்லை.

□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□.....(□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□): □□□□□□□□ □□□□□□□□□□: □□□□□□□□□ □□□□□□
□□□□□□□, *19,* □□.□□□ □□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□, *606601,* □□□□□ □□□□. *(□□□. 408)* □□□□ □□ *300*

vswaminathan.venkat@gmail.com